

distrikt till dess gemensamma sjukvårds- eller lazarettskassa ingå.

Härmed hoppas jag att ett stort och samhällsviktigt ändamål skall uppnås och en skamfläck från svenska nationen aftvås.

Om remiss till vederbörligt Utskott anhålles.

Stockholm den 21 Januari 1873.

O. B. Olsson.

N:o 31.

Af Herr I. Asklöf: Om upphäfvande af lagens stadgande, angående gäldenärs skyldighet att godtgöra sina borgenärer med hvad han framdeles ärfver eller förvärfver, samt om ett tillägg till 6 kap. konkurslagen.

Då lagstiftningen i sina bestämmelser på senare tiden antagit en humanare riktning, blifver det endast en med rättvisa förenad pligt, att söka efter samma åsigt förmildra de stadganden, hvilka ännu stå i vår lag föreskrifne och endast erinra om en förgången tids strängare lagbestämmelser. Då härtill lägges, att ett dylikt lagstadgande, vid tillämpningen, endast i högst få förekommande fall, om ens någonsin, förmår att frammana den nytta, som dermed afses, men deremot å andra sidan på ett särdeles betänkligt sätt verkar förlamande och tillintetgörande på ett stort antal af landets innevånare, är väl allt skäl för handen, att utbyta detsamma mot en sådan bestämmelse, som passar för vår tid. Af sådan beskaffenhet anser jag det stadgande i 2 kapitlet 32 § af vår gällande konkurslag, hvilket föreskrifver att »Gäldenär svare med den egendom, han i framtiden ärfva eller förvärfva kan, der ej annan öfverenskommelse i laga ordning träffad blifvit, till fulla gälden, ehvad den i konkursen är bevakad eller icke.»

Betraktar man det beklagansvärda tillstånd, hvaruti genom ogynnsamma förhållanden en samhällets medlem försättes, då han till sina fordringsegares förnöjande måste afträda all sin egendom; betänker man vidare, att, om han ej lyckas eller är i stånd att med sina borgenärer uppgöra ackord — en uppgörelse, hvilken ofta nog är ganska kinkig, ibland omöjlig, alltid beroende på en slump — honom sålunda betages möjligheten att kunna ånyo förskaffa sig en någorlunda förmånlig ekonomisk ställning, samt att han dessutom genom sitt iråkade obestånd enligt våra kommunallagar är beröfvad rättigheten att deltaga i allmänna värf, äfven om han vore dertill än så lämplig; tager man vidare i öfvervägande om detta förutnämnda lagstadgande i praktiskt hänseende verkligen i framtiden förskaffat borgenärerne full betalning ens i en konkurs bland hundrade, då nu vanligtvis en cessionant, som ej fått ackord, snart sagdt tvingas att af omtanka för sig och de sina på flerahanda krokvägar söka bereda säkerhet för hvad han efter konkursen möjligen kan förvärfva; — så synes det mig, att konkurslagen, under en visserligen ej klandervärd omtanke att tillgodose borgenärens rätt och bästa, dock i mer än ett fall alltför litet afsett hvad som till gäldenärens skydd m. m. bör anses vara rätt och billigt, ehuru den sistnämnde onekligen jemförelsevis är den beklagansvärdaste, och mången gång den ende verkligen beklagansvärde, hvarföre det borde vara nog för denne, att mista all sin egendom och *ega intet kvar* af en från början stundom ej så ringa förmögenhet, utan att ytterligare sten skall läggas på bördan, samt hinder för existensen och ett möjligt blifvande framtida någorlunda oberoende. Då dessutom hvarje lags värde samt det rättvisa och tidsenliga i densamma i min tanke äfven mycket beror på tillämpligheten och den praktiska möjligheten att kunna tillämpa den, följer deraf att, om motsatsen eger rum, lagen bör ändras eller fullständigas på ändamålsenligt och billigt sätt. Att sålunda, utan gagn för borgenärerne, men till uppenbar skada och hinder för gäldenärens framtid, bibehålla lagbestämmelser, som svårligen kunna tillämpas, och efter min öfvertygelse nästan aldrig blifva tillämpade, är ju likaså oklokt, som obilligt och inhumant, hvarföre ock sådana lagbestämmelser rättvisligen böra upphävas. Någon olägenhet bör härigenom ej uppstå, så länge de stränga ansvarsbestämmelser, hvilka lagen stadgar för vårdslös eller bedräglig gäldenär, bibehållas, och i anmärkningsvärda eller förtjenta fall blifva tillämpade; hvilket vanligen i första rummet beror på borgenärerne sjelfva, i andra rummet på allmänna åklagaren, om de, när giltiga skäl förefinnas, hvilka merändels äro väl kända och lätt kunna upptäckas, härvid iakttaga och yrka på sin rätt.

Med ledning af dessa grundsatser får jag därför vördsamt föreslå, att, jemte upphäfvande af hvad på annat ställe stadgas om gäldenärens skyldighet att godtgöra sina borgenärer med hvad han framdeles ärfver eller förvärfver, vid slutet af 6:te kapitlet i konkurslagen tilläggas en ny paragraf af ungefär följande lydelse:

Så framt ej ackord, i den ordning föreskrifne paragrafer i detta kapitel innehålla, blifvit gäldenären beviljad och af domstol stadfästadt, utan en konkursförsäljning med åtföljande utredning måste ske och skett, skall den gäldenär, mot hvilken ej något, af domstol godkänt, ansvarspåstående för vårdslöshet eller bedräglighet blifvit gjordt, så snart utdelningen i hans massa i sin helhet försiggått, genast varda fri från allt vidare framtida kraf af sine borgenärer, hvarigenom den ofvannämnda utdelningen sålunda skall vara att betrakta såsom ett af borgenärerne gäldenären beviljad ackord.

Äfven torde en förordning böra utfärdas, som föreskrifver åt denna nya paragraf lika gällande kraft och tillämplighet för de konkurser, hvilka egt rum före den tid, då densamma blifvit som lag antagen och stadfästad.

Om remiss till vederbörligt Utskott anhålles.

Stockholm den 25 Januari 1873.

Isaac Asklöf.

N:o 32.

Af Herr I. Asklöf: Om förändring i nu gällande fattigvårdsförordnings bestämmelser rörande hemortsrätt.

Sedan 22 § i vår nu gällande fattigvårdsförordning i afseende på hemortsrätt föreskrifver, att svensk medborgare i fråga om fattigvård skall hafva hemortsrätt i det fattigvårdssamhälle, hvarest han senast författningsenligt blifvit eller bort blifva mantalsskrifven, blifver likväl detta bestämmande, hvilket äfven nära sammanhänger med föreskriften i 28 § att »ingen må för äfventyret af framtida fattigvårdstunga förmenas rätt att välja vistelseort», genom stadgandet i 25 § nästan helt och hållet upphäfdt. Den rättighet, som i sistnämnde paragraf medgifves fattigvårdssamhälle, att under loppet af ett helt år *efter* skedd inflyttning eller mantalsskrifning kunna från annan